

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

červenec, srpen 2016

10. ročník / 7. a 8. číslo

*Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.
K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.
(Ko 3,1-2)*

„Slabá“ Boží věc je silnější než lidé

Prostřednictvím lidí neučených si kříž získal celý svět. Řeč kříže přitom není snadná, vždyť mluví o Bohu, o pravém náboženství, o životě podle evangelia a o nadcházejícím soudu. Kříž přivedl všechny, prosté a nevzdělané, k pravé moudrosti. Vidiš, jak je „pošetilá“ Boží věc moudřejší a „slabá“ silnější než lidé?

Jak to, že silnější? Pronikla přece do celého světa a všechny si podmanila, a přestože se kdekdo snažil jméno Ukřížovaného vyhladit, stal se pravý opak: toto jméno se stalo slavným a jeho sláva se dále roznesla, zatímco jeho odpůrci vzali za své, zřítily se do zkázy: ač živí, nezmohli nic proti Mrtvému. A tak když o mně Řek říká, že jsem mrtvý, ukazuje se jako nadmíru pošetilý, a ačkoli mě považuje za pošetilce, jsem ve skutečnosti moudřejší než jeho mudrc; a když mě nazve slabým, ukáže se, že on sám je slabší. Neboť co dokázali s Boží milostí vykonat opovrhovaní celníci a rybáři, nedovedli si mudrcové, vládcové a vlastně celý svět se vším svým snažením ani představit.

To měl na mysli Pavel, když říká: „*Slabá“ Boží věc je silnější než lidé.* A z toho také vyplývá, že kázání evangelia je dílo Boží. Vždyť copak vůbec mohlo napadnout těch dvanáct mužů, navíc zcela neučených, žijících při jezerech a řekách nebo v pustinách, že se dají do tak velikého díla? A že se oni, kteří se snad nikdy předtím nedostali do velkého města a před veřejnost, postaví proti celému světu? O tom, že byli bázlivi a malodušní, svědčí přece ten, kdo o nich podal písemnou zprávu. Vůbec to nezapírá a nesnaží se zastřít jejich nedostatky, a to je snad největší důkaz jeho pravdivosti. Co vlastně o nich říká? Že když Krista zatkli, oni bez ohledu na to, že učinil nesčetně zázraků, většinou utekli, a ten, který stál v jejich čele, Krista dokonce zapřel.

Jak to tedy, že ti, kteří za Kristova života neodolali ani náporu židů, se poté, co zemřel a byl pohřben, postavili proti velikosti celého světa, jestliže podle vás údajně nevstal z mrtvých, a tudíž s nimi ani nemluvil, ani jim nedodal odvahy? Cožpak by si sami neřekli: Co teď? Sám si za živa nepomohl, a nám by měl po smrti podat pomocnou ruku? Sám si za živa nepodrobil ani jediný národ, a my bychom měli hlásáním jeho jména získat celý svět? Nejen se o to pokusit, ale dokonce na to i pomyslet by přece bylo nesmyslné!

Takže je zřejmé, že kdyby neviděli Ježíše zmrtvýchvstalého a kdyby se jim nedostalo přesvědčivého důkazu jeho moci, nebyli by se rozhodli pro tak veliké dílo.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

14. srpna 2016 se bude konat v katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně Svatovavřínecká pouť a to zcela v novém kabátu. Bližší informace včas naleznete na stránkách www.starokatolici.cz i na celocírkevním Facebooku.

Událo se

9. června 2016 od 18,00 se v kapli sv. Rodiny u Nuselských schodů se konala poutní bohoslužba. Tato bohoslužba byla výjimečná i tím, že ji naposledy jako úřadující biskup předsedal Dušan Hejbal.

10. června 2016 od 18,00 se v rotundě Nalezení sv. Kříže i v katedrálním chrámu sv. Vavřince již tradičně probíhala Noc kostelů. Účast byla překvapivě velmi hojná, asi i proto, že nám snad poprvé přálo hezké počasí. Na programu byli různá hudební vystoupení i povídání o církvi a kostelích. Snad takto úspěšný bude i další ročník.

Kalendář farní obce

29. června 2016 od 18,30 se konala v katedrálním chrámu sv. Vavřince slavnostní bohoslužba k příležitosti slavnosti apoštolů Petra a Pavla, kde si zároveň budeme připomínat výročí kněžského svěcení našeho biskupa Dušana Hejbal, který k 16. červenci odchází do emeritury. Bohoslužba byla s účastí biskupů Utrechtské unie a ekumenických hostů. Během závěru bohoslužby zaznělo několik milých i místy dojemných projevů, ve kterých zazněli převážně díky a uznání za veškerou službu, kterou biskup Dušan vykonával pro církve.

Narozeniny v červenci slaví:

Marek Bárta, Vítek Boldiš, Martin František Doubek, PharmDr. Marcela Freiová, Marie Grafová, ThMgr. Dušan Hejbal, Vojtěch Kaplan, Mgr. Kateřina Kotoučová, Ondřej Lavička, Jan Lipavský, Bc. Monika Mádllová, Jonáš Merhaut, Pavla Merhautová, Mgr. Jindřiška Nevyjelová, Michal František Novák, Jiří Ransdorf, Marta Sluková, Katerína Straková, Petra Šťovíčková, Jiří Šulc, Mgr. Petr Tvrdek, ThD., Anna Velebová, Jaromír Vikukel, Eva Volková, Helena Všetečková.

Narozeniny v srpnu slaví:

Jiří Fleischer, Kateřina Hubená, Pavel Huml, Julie Jägerová, Michaela Kabrnová, Petr Kamínek, Vít Koniuk, Hana Kuhnová, Albert Nakladov, Magdaléna Dorothea Nevyhoštěná, Markéta Novotná, Martin Petr Oudrán, Ivana Peterková, Jaromír Plavec, Tomáš Pletka, Patrik Rymeš, Jiří Antonín Souček, Veronika Součková, Helena Marie Šeráková, MUDr. Radim Šrám, Ivana Taičová, Prokop Tomka, Simona Vojancová.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

3. 7. – 14. neděle v mezidobí

2Kr 5,1-14

Ž 30

Ga 6,1-16

L 10,1-11.16-20

Je úžasné, když smíme na této zemi sloužit ve jménu Krista, a když se to daří. Ale ještě úžasnější je být si jist domovem v nebi. I když jsem na této zemi vlastně bezdomovci, jsme občany nebe, tam máme připravené místo a Bůh o tom rozhodl bez našich zásluh. Vědět o existenci nebe a přitom kráčet životem bez šance by byla tragédie. A tak se smíme dovědět, že naše jména nejsou zapsána jen do prachu země, ale do neomylné paměti Boží. To nám dává sílu, i když se všechno kolem i v nás hroutí. Je-li náš život spojen s Kristem, budeme věčně žít. A to je víc než chodit po světě a oslňovat zázraky.

11. 6. – Svátek sv. Cyrila a Metoděje

Iz 61,1-3a

Ž 106

2K 4,1-2.5-7

L 10,1-9

Cyrilův a Metodějův příklad je svědectvím o tom, že slova Kristova evangelia je možno prožít beze zbytku i ve svém vlastním životě.

To Ježíšovo: „Jděte, posílám vás...“ bychom měli i pro svou vlastní situaci vzít vážně jako své vlastní pověření. To my jsme posláni do světa, do církve, do svého denního prostředí, abychom tu byli apoštoly víry, naděje a lásky.

Cyril a Metoděj s námi v tomto poslání zůstávají jako naši přátelé ve společenství svatých. Jsou s námi a přimlouvají se za potomky těch, které křtili, které učili číst a psát.

Přiblížilo se k vám Boží království. A stále se blíží.

6. 7. – Svátek Jana Husa a Jeronýma Pražského

Iz 59,4.7-10.14-17.20

Ž 31

2Tm 2,8-13;3,10-12

J 15,20-21;16,1-4

Mluvit dnes o Janu Husovi, znamená také mluvit o nás, kteří žijeme ve 21. století. Možná si stále někdo myslí, že pronásledování křesťanů, upalování a mučení, že to je záležitost středověku nebo starověku. Pronásledování Kristových vyznavačů je trvalá součást života církve a jenom mění své formy a způsoby. Lze dokonce říci, že křesťan, který nezakusil ve svém životě nějakou formu protivenství pro svou víru, ten by se měl nad svou vírou zcela vážně zamyslet. Jaká je to víra, která ničím neprovokuje, nejitří ničí svědomí, neprotestuje proti nespravedlnostem a lžím tak jako víra Mistra Jana Husa? Jan Hus byl pro Boží pravdu „zapálen“ do slova a do písmene. Jeho srdce „hořelo“ pro Boha. My jsme nemuseli prolít svou krev. To nás má vést jednak k vděčnosti za to, že jsme byli takové zkoušky ušetřeni, ale také nás to má vést k zamyšlení, jaká ta naše víra vlastně je, zda dostatečně ozařuje okolí světlem Božího slova.

10. 7. – 15. neděle v mezidobí

Am 7,7-17

Ž 82

Ko 1,1-14

L 10,25-37

Bůh jistě z našeho lidského hlediska nemá moc důvodů k tomu, aby nám prokazoval lásku. A přesto k nám přichází jako první a nabízí své milosrdenství. A tady je naším vzorem ten Samařan z evangelia. On to umí také. Neptá se, komu to vlastně pomáhá, vidí jen zraněného a nepřemýšlí, jestli kdyby to bylo naopak, by mu on také pomohl. Neptá se, co za to. Prostě se postará. Dává k dispozici svůj čas (jak my jsme na něj opatrní), svou práci a námahu (jak my s ní šetříme), svůj majetek (na ten si zpravidla nedovolíme sáhnout). A on to dělá bezdůvodně. Jako Bůh. Tady jde o lásku, která už není jen obyčejným lidským citem, ale čímisi Božím v nás.

17. 7. – 16. neděle v mezidobí

Am 8,1-12

Ž 52

Ko 1,15-28

L 10, 38-42

Lukáš má rád příběhy v kontrastních dvojicích: boháč a Lazar, farizej a celník, marnotratný a "hodný" syn. A teď je tu Marie a Marta. Jsou to opravdu takové protiklady? Je ten, kdo o Bohu přemýšlí proti tomu, kdo Bohu slouží?

Křesťané, pro které bylo napsáno toto evangelium, museli slyšet, že to nejsou oni, kteří jsou schopni všechno dokázat sami od sebe. Že k tomu potřebujeme Krista. Že je třeba být jedno veliké ucho a srdce jako Marie a celou bytostí to slovo přijmout a pak teprve jít a realizovat to. Když Ježíš vstupuje do našeho života, nejde o to, co my děláme pro něj, ale o to, co on dělá pro nás.

V těch 2 způsobech služby lásky, říká sv. Augustin, jsou zobrazeny 2 životy: přítomný a budoucí. Jeden je těžký a plný námahy a utrpení, druhý je plný blaženosti, jeden je časný a druhý věčný.

22. 7. – Svátek sv. Máří z Magdaly

Pís 3,1-4a (2K 5,14-17)

Ž 63

J 20,1.11-18

Magdaléna poznala Ježíše a dokázala se rozejít s celým svým dosavadním životem. To není vždycky snadné. Kdo z nás si dokáže odpustit třeba jen maličkost, která ho odvádí od Boha? Marie z Magdaly k tomu našla odvahu. Když řekla své ANO Kristu, řekla to doopravdy, bez ohledu na lidi. Šla za Ježíšem i tehdy, když apoštolové pro jistotu byli v bezpečné vzdálenosti. Dokázala stát pod Ježíšovým

křížem, i když jí to mohlo stát život nebo ho aspoň velmi zkomplikovat. Jako jedna z mála doprovodila jeho mrtvé tělo až ke hrobu. - V neděli ráno se vrací, aby mrtvému Ježíšovi prokázala poslední poctu. Apoštolové jsou schováni ze strachu za zavřenými dveřmi, Marie z Magdaly také nepočítá se vzkříšením, ale neschovává se. Je věrná až za hrob, věrná tomu, který jí otevřel novou životní perspektivu, kdo jí odpustil hříchy, kdo jí neodsoudil, nedorazil, ale dal šanci.

Ať nás Máří Magdaléna, naše starší sestra ve víře, učí tomu, čím sama prošla: skrze lásku a bolest stát se novým stvořením.

24. 7. – 17. neděle v mezidobí

Oz 1,2-9

Ž 85

Ko 2,6-19

L 11,1-13

Není nakonec modlitba, která je pro mnoho křesťanů nakonec problém, jenom únikem před vlastní odpovědností? Není modlitba jakési pohodlnější řešení místo akce? Z modlitby nás přece nebolí ruce, a když se mine účinkem, tak přece máme náhradního viníka - Boha, který nám nepomohl.

V evangeliu jsou tři krásné obrazy asertivní modlitby a ty znamenají: Bůh je pozorný Otec, který nikoho nezklame. Když jeho dítě poprosí o chléb, rybu nebo vejce, nedá mu nic jedovatého. A nezmylí se a dá člověku to pravé. Jenže my nedovedeme čekat, chceme všechno hned a podle svého.

Ježíš se ve všem vložil do Otcových plánů. A proto vykonal to největší, co bylo vykonáno, a připravil nám věčný život. Máme tedy prosit za všechno a nechat přitom Bohu poslední slovo.

25. 7. – Svátek sv. Jakuba staršího

2K 4,6-15

Ž 126

Mt 20,20-28

Být Ježíšovým učedníkem znamená sloužit. Přichází to v evangeliu znova a znova: „Kdo chce být první, ať je služebníkem všech“ a platí to nejen na nástupce apoštolů, ale na všechny křesťany – žádná první místa na světě, žádné sebeprosazování, ale služba. To slovo samo má nepříjemnou příchut'. Myslíme si, že tím se člověk jaksi ničí a znehodnocuje, rozmělnuje se v tisíci věcech, a člověk se přece chce realizovat, něco znamenat, mít svou vážnost.

Služba, kterou má Ježíš na mysli, ale neznamená přebírat všechny možné funkce a starosti, že to nakonec už nelze zvládnout a pro spoustu práce není čas na to hlavní. Sloužit znamená nesoustředit se sám na sebe, nežít sám pro sebe. Být na světě pro druhé jako Ježíš. A v jeho království není možné být první v ničem jiném než ve sloužící lásce.

31. 7. – 18. neděle v mezidobí

Oz 11,1-11

Ž 107

Ko 3,1-11

L 12,13-21

Proč toho úspěšného zemědělského podnikatele, který si nevěděl rady se svým nadbytkem, vůbec nenapadlo se podívat kolem, jestli někdo vedle něj netrpí nouzí? On uvažuje logicky, protože neví, zda bude mít takové zisky také příští léta. Jen v jednom ta jeho logika není logická. Uvažuje, co bude příští rok s jeho zásobami, ale neuvažuje, co bude příští rok s ním samým. Prostě hmotné zajištění nezachová život ani svět. Možná můžeme mávnout rukou a říci si: co je nám do toho, tohle se nás netýká, my, křesťané ve střední Evropě si nežijeme nijak nad poměry, žijeme z ruky do úst. Ale Ježíšovo slovo se ozývá i doprostřed našich křečovitých i když ne tak nespravedlivých snah o ekonomické přežití církvi, doprostřed tlaků mocných zájmových skupin o státní a obecní dotace, sporů o moc a majetek: "Blázne, k čemu ti to bude, budeš šťastnější...?" Bůh chce prorazit to sobectví. Naše pravé štěstí není v hmotné zabezpečení, je v rukou někoho jiného a ten říká "Blázne" a chce nás tím zachránit.

6. 8. – Svátek Proměnění Páně

Ex 34,29-35

Ž 99

2K 3,12-4,2

L 9,28-36

„Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden Tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Elijášovi.“ Ježíš je sice jmenován na prvním místě, ale v pohledu učedníků je jen jedním z těch tří. Před vzkříšením nelze čekat víc. Petr se také podřekl, že se mu na hoře líbí a že se vůbec nechce vrátit dolů, do toho porušeného světa. Zde je Bůh přece tak blízko! Jak by bylo pěkné zde zůstat a udělat z této hory poutní místo, na svaté výšině opatrovat pro ostatní obsah dnešního vidění! Ježíš Petrovi na jeho zmatené návrhy sám neodpovídá, nechá odpovědět svého nebeského Otce: Než to dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň. A z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.“ Hospodin sestoupí v oblaku, jako při uzavírání Smlouvy s Izraelem a vydá Novou Smlouvu. Jejím prostředníkem je vyvolený Syn Ježíš. Řekne jasně, že cesta k Bohu rovná se od této chvíle Ježíš. Ukáže, že Jeho máme ctít a Jeho poslouchat, a pak se už nemusíme bát o cíl své cesty. Budou-li se jednou někomu stavět nějaké stánky, tak to bude pro oslavu jména Ježíšova, proto, aby se věřící měli kde shromažďovat k setkávání s ním. Budou-li účastníci vidění pro ostatní jednou něco strážít, tak to nebude jedno poutní místo připomínající jedno jejich svaté vytržení, ale evangelium o Ježíšově vítězství nad smrtí.

7. 8. – 19. neděle v mezidobí

Iz 1,1.10-20

Ž 50

Žd 11,1-3.8-16

L 12,32-40

Život ve víře není v našem podobenství vyličen jako stav trvalé spokojenosti, radosti a štěstí, ale je přirovnán k dlouhému čekání a vyhlížení. Netýká se to však jen Kristova druhého příchodu. Mnozí z nás mají zkušenost, že Boží pomoc přichází do našeho života často až po dlouhém čekání a modlení - ve chvílích, kdy už to člověk sám pro sebe třeba i vzdal. Čekání na Boží pomoc může být někdy velmi bolestné a věřící člověk při něm může propadat pocitům zklamání a deprese. Často se mu honí hlavou nepříjemné otázky a pochybnosti. Věřit Bohu však znamená osvědčit trpělivost a unést i dlouhé dny Boží mlčení, vlastní bezradnosti a leckdy i posměchu druhých. Nebuďme proto zklamani, když se naše víra nemůže vždycky vykázat viditelnými výsledky. Modlitby, které nebyly vyslyšeny, otázky, které nebyly zodpovězeny, to vše patří k životu živé víry. Není to žádná ostuda, ale součást a zkouška věrnosti a opravdovosti naší víry.

10. 8. – Svátek sv. Vavřince

Zj 12,10-12a (Mdr 3,1-9)

Ž 112

2K 9,6-10

J 15,18-21 (J 12,24-26)

Církev, která má smysl pro Ježíšovo minipodobenství o umírajícím zrnku, které se celé dává do služeb nového života. A církev to jsme my. My přece chceme, aby to, co Ježíš přináší do světa, platilo i pro nás, aby se nás to týkalo, aby nás to vzalo do sebe. A proto se nemáme pozorovat, myslet na svoje zájmy, na svoje lidské štěstí, na svůj dobrý pocit, na bezkonfliktní přežití. Že máme být ochotni ztratit mnoho pro Ježíšovu věc. Ten, kdo myslí na sebe, je jalové zrnko a nemá budoucnost.

Vždycky je Boží lid v pokušení být svou vlastní prioritou, směšně důležitou. A příklady těch, kteří z toho našli cestu ven nás provokují, dráždí a vlastně přitahují.

Ale v Božím království, o kterém Ježíš mluví, a které do našeho života přináší, jde o jiné zákony než v obchodě se štěstím.

14. 8. – 20. neděle v mezidobí

Iz 5,1-7

Ž 80

Žd 11,29-12,2

L 12,49-56

Lukášovo evangelium bylo psáno v době, kdy bylo třeba učedníky připravit na to, že se to celé týká i jejich života - i našeho života- že po přijetí víry a křtu nám nenarostou křídélka a my nevzlétneme, nezrůžovíme a nezblankytníme, naopak, že nám bude velmi často nedobře a že celý náš život bude také oheň, utrpení a meč!

Kníže pokoje přichází - a žádný pokoj nepřináší. Proč? Skutečný pokoj není laciný. Volá po rozhodnutí, které bolí. Jen ten, kdo pro Ježíše dokáže obětovat i svůj klid a třeba i štěstí, ten nakonec nachází opravdový klid a štěstí - ten se stává uprostřed vřavy pokojem - ten pod vrstvou nepokoje a nervozity nachází pevnou zem.

Ježíš nás nechce uspávat v pocitu, jak jsme báječní, úspěšní, úžasní. Ježíš nás chce spasit takové, jací opravdu jsme. A v tom je ta výhrůžná řeč dnešních textů opravdu radostnou zvěstí. Bůh je s námi. Jeho láska nás zavazuje.

15. 8. – Slavnost Zesnutí Panny Marie

Zj 21,1-5a

Ž 45

1K 15,54-57

L 1,39-56

Když Maria zpívá svou píseň o tom, že Bůh sesadil mocné z trůnu a ponížené povýšil, zpívá ji do doby, kdy je to zcela opačně: na trůnu římských císařů stojí pevně vladař, který drží v rukou světovou politiku a ponížený Izrael je ponížený dál. Maria tu ale neshrnuje svoje životní zkušenosti, nekomponuje vlastní skladbu, její slova jsou vzata ze žalmů. Nezpívá píseň o nejisté budoucnosti, ale o Božím vítězství. I tady se Maria projevuje jako ta, která nežije z odhadů, snů, obav a úzkostí, ale z víry. Víra znamená vidět budoucnost, jak ji vidí Bůh. Víra znamená, že se tato budoucnost prolomila do mého života už teď. Ne že člověk je vzat na nebe, ale že nebe přišlo do jeho lidského prostředí, do jeho života, do jeho starostí a do jeho snů. Maria patří mezi chudé v duchu, kteří se spoléhají jen na Boha a jeho slovo. Jako Abrahám, i Maria je nám příkladem poslušné víry, která žije zcela z Božího slova. Už proto má své místo v nebi. A my také. A tak má být každá smrt ve skutečnosti nanebevzetím.

21. 8. – 21. neděle v mezidobí

Jr 1,4-10

Ž 71

Žd 12,18-29

L 13,10-17

Co vlastně Ježíš provedl? Řekl jednu větu a vložil ruce na nemocnou. Ani podle nejpřísnějších pravidel tedy nic neporušil. Zákon porušila Boží láska. A proti ní stojí nenávisť představeného synagogy, který chtěl za každou cenu Ježíšův čin znevážit a ani si neuvědomil, do jakých trapností zachází. Co se na to dalo odpovědět? „Pokrytci, váš vůl nebo osel je pro vás víc než tahle dcera vyvoleného národa...“ Ježíšovi protivníci byli zahanbeni, jinak to ani nešlo.

Proti každé byrokracii, proti všem hloupým předpisům a proti každé zlé vůli mocných stojí celou svou osobností Ježíš. Stojí na straně člověka. On jediný zná lidské srdce. Jeho láska našťestí nemá nic společného se zákony a paragrafy. Je krásné, že nemusíme žít ve strachu z žádné hloupé lidské autority, ale ve svobodě dětí Božích. A že Boží láska je jako slunce: svítí a hřeje i v sobotu a v neděli.

28. 8. – 22. neděle v mezidobí

Jr 2,4-13

Ž 81

Žd 13,1-8.15-16

L 14,1.7-14

Je možný dvojitý životní styl a taky ho nacházíme ve světě i v církvi. Je možné drát se dopředu, ucházet se o slávu a čest, být opilý svou vlastní důležitostí, energicky a bezohledně prosazovat svoje mínění. Je možné z lidí kolem sebe vyhledávat jen ty, kteří mi můžou být užiteční a s nimi se cílevědomě přátelit.

Ježíš doporučuje druhý způsob: málo oblíbený a ještě míň užívaný: nikam se sám netlačit, přát druhým lepší místo než sobě, být skromný a nenáročný. A místo lidí, ze kterých něco budu mít, vyhledávat takové, kteří potřebují mě, mou pomoc.

Vždycky, když si ostrými lokty vybíráme lepší místo na slunci, riskujeme to, že přijde někdo později, někdo milejší, vzácnější, někdo jiný a my své místečko s ostudou budeme muset opustit. A v církvi to platí dvojnásob, protože, ti, kdo si pletou službu s úřadem, kdo šéfuji, ale neslouží, zneužívají evangelium.

Jeroným Pražský

Mučedník, kterému byl ukončen život na hranici na stejném místě jako mistru Janu Husovi necelý rok po něm. I když byl během svého života asi mnohem výraznější a provokativnější osobou (i vzdělanější) než mistr Jan Hus, je nyní jeho jméno i osud ve stínu jeho přítele a učitele Husa. Tento mistrný řečník, který kvůli poznání pravdy víry procestoval velkou část světa, by však neměl z mnoha důvodů zůstat jen postavou věrně stojící za něčimi zády. Jaký byl tedy mistr Jeroným Pražský? Čím je či měl by být pro nás jeho odkaz důležitý?

Jeroným Pražský se narodil někdy kolem roku 1380 na Novém Městě v Praze do měšťanské rodiny. O jeho dětství či dospívání toho moc nevíme, známé je snad pouze to, že jeho otec se nejspíš jmenoval Václav, protože jako syn Václavův je označen při své bakalářské determinaci na Karlově univerzitě v roce 1398. Právě zde se seznámil s mistrem Janem Husem, který byl jen o málo starší než on. Na mladé univerzitě založené Karlem IV. vystudoval artistickou fakultu a hned po té jeho kroky směřovali do Oxfordu, kde dále prohluboval své znalosti. Také se právě zde seznámil se spisy Jana Viklefa a pořídil jejich opisy, aby je mohl přivést zpět do Prahy.

V učení Jana Viklefa nacházel jistou inspiraci a v mnohém přijal jeho myšlenky, které pak velmi razantně obhajoval, rozhodně však nepřijal jeho učení zcela. Souhlasil s ním ve věcech, které se týkaly reformace církve a společnosti. Zejména dva Viklefovy spisy byly pro Jeronýma nejdůležitější a to *Dialogus* a *Trialogus*. Bohužel právě tyto spisy byly později odsouzeny Kostnickým koncilem jako kacířské. Jeroným přijal Viklefovy myšlenky, které se týkaly špatnosti rozmařilosti církve. Pokud je duchovní nehodný, může mu poddaný odmítnout zaplatit desátek. Odpustky pak dle Viklefových názorů Jeroným také zcela zamítal. Naproti tomu však nesouhlasil s jistými novotami, které se začaly na teologické půdě objevovat jako například s remanencí (nauka o tom, že po proměnění zůstávají eucharistické dary chlebem a vínem). To svědčí o tom, že stejně jako Hus byl Jeroným věrný katolickému učení církve. Šlo mu tedy hlavně o reformu církve, nikoliv reformaci.

Jeroným pak dál hledal jistou pravověrnou čistou cestu, kterou v západní církvi obtížená dvojpapežstvím (a následně trojpapežstvím) nenacházel. Proto často cestoval do různých koutů světa včetně Byzance, kde se zhlédl

Životopisy svatých

v pravoslavné teologii, jež z jeho pohledu nebyla zatížena chybami jako v římskokatolickém prostředí. Vyslovoval se o ni velmi pozitivně a také uvedl, že lidé

v českých zemích jsou potomci Řeků (pravoslavní). Koneckonců byl to právě Cyril a Metoděj, kdo k nám přinesl evangelium a hlásali křesťanství.

Ve východní církvi nachází cestu k nápravě chyb církve západní. Objevuje tam i správnou rovnováhu mezi teologií a filosofií a také přichází na to, že právě v pravoslaví se stále dodržuje podstata původního křesťanského ritu. Právě těmito objevy jsou významné jeho dvě cesty na východ (v roce 1403 a 1407).

Mezi jeho další zahraniční cesty patří také návštěva Jeruzaléma, kde poznával místa spojená s životem a smrtí Ježíše Krista. Kromě těchto dalekých cest však také jeho kroky mířily do Paříže, Kolína nad Rýnem a Heidelbergu, kde získal vysokoškolské tituly.

Od roku 1407 působí jako učitel na Univerzitě Karlově. Tak byl také jeden z hlavních aktérů českoněmeckého sporu na pražské univerzitě, která vyústila k vyhlášení Kutnohorského dekretu 18. ledna 1409, kterým byly dány Čechům tři hlasy proti jednomu hlasu cizinců. To však ještě více umocnilo nepřátelství mezi mistry na univerzitě. Zahraniční mistři si už dřív stěžovali na Čechy, že hlásají kacířské myšlenky a přitahovali tak nežádoucí papežskou pozornost na Husa, Jeronýma a ostatní univerzitní mistry (např. Štěpána z Palče, který byl z tohoto důvodu i delší dobu vězněn v Itálii). Po dekretech pak mnoho zahraničních mistrů z univerzity odešlo a pomlouvali pražské univerzitní kantory i na jiných vysokých školách.

Jeroným jako velký buřič a provokatér, který šířil Viklefovy myšlenky mezi studenty i při akademických disputacích, však vystupuje i dál. Když pak biskup Zbyněk Zajíc z Hazmburku nařídil všechny Viklefovy spisy spálit, Jeroným s Husem spisy vydat odmítly. Jeroným pak byl velmi pravděpodobně ten, kdo zorganizoval posměšný studentský pochod, při kterém se prospěvovalo: „Zbyněk Zajíc Abeceda páčil knihy, sám nevěda, co je v nich.“ Snad tím naráželi jen na Zajícovu neznalost Viklefovým myšlenek, ale existuje i názor, že biskup byl vlastně negramotný. Tak jako tak nedosahoval patřičného vzdělání k výkonu své služby, protože si svůj úřad koupil, jak bylo tehdy běžným zvykem. Nejen za tuto provokaci a odmítnutí poslušnosti si následně oba vysokoškolské učitelé vysloužili vyobcování z církve.

Roku 1410 se pak Jeroným rozhodne odejít do Vídně, kde chtěl sebe i své kolegy z univerzity hájit právě proti pomluvám, které šířili bývalí pražští univerzitní mistři. Ve Vídni je však Jeroným rychle zatčen a obviněn z kacířství. Z tohoto žaláře se mu však ještě povede uniknout a zachránit si tak život. Následně pak podniká ještě jednu cestu na východ a také do Polska.

Životopisy svatých

Když se pak dozvěděl o Husově zatčení v Kostici, přijíždí v přestrojení za ním, aby se s ním setkal, a to i přesto, že ho Hus před touto cestou varoval. Jeroným chtěl pomoci svému příteli a doufal, že mu v tom pomůže jeho výřečnost a autorita čtyřnásobného vysokoškolského mistra. Přitloukl proto 7. dubna 1415 na dveře kostnických chrámů leták, kterým se ohlásil králi Zikmundovi i koncilu, že žádá veřejné slyšení. Koncil však nebyl nikterak nakloněn řešení tohoto problému. Mnohem důležitější bylo pro kardinály vyřešit otázky trojpapežství. Když však se začalo ukazovat, že řešení tohoto hlavního problému nebude tak jednoduché, jali se zabírat problémem „českého kacíře“, aby mohli západnímu světu ukázat, že koncil alespoň nějakou moc má.

Když Jeroným viděl nepříznivou situaci na koncilu, rozhodl se z Kostnice prchnout. Již 18. dubna však koncil vydal na Jeronýma zatykač a těsně u českých hranic byl pak skutečně týden později zatčen a odveden zpět do Kostnice v okovech. Tam ho čekalo těžké vězení, kterému byli později nuceni lehce zmírnit pro jeho zhoršující se zdravotní stav. Smrt Jana Husa s Jeronýmem velmi oťrásla. Byl dokonce ochotný přistoupit na nabídku účastníků koncilu, aby odvolal svá tvrzení a zřekl se myšlenek Jana Viklefa i mistra Jana Husa (23. září 1415). Dokonce pro potvrzení svých slov nežádal ani propuštění na svobodu. Dál tak zůstal v Kostnici uvězněn, jen již v mnohem mírnějších podmínkách.

Českým účastníkům koncilu (Štěpán z Palče a Michal de Causis) však toto Jeronýmovo prohlášení nestačilo a považovali ho za nevěrohodné a naléhali na obnovení procesu. Toho se jim povedlo dosáhnout již o půl roku později. Když Jeronýmovi došlo, že svůj život stejně neuchrání, vzal svá odvolání zpět a pevně se postavil znovu za svého přítele mistra Jana Husa, o kterém prohlásil, že byl nespravedlivě odsouzen, a dodal, že nic ho netrápí tolik jako právě to, že zradil Husa.

Tak byl na 21. valném shromáždění Kostnického koncilu Jeroným Pražský odsouzen k smrti, kterou podstoupil 30. května 1416 na stejném místě jako před rokem mistr Jan Hus. I popel Jeronýma byl vysypán do Rýna. Osud těchto dvou výjimečných učenců skončil zcela stejně a i jejich svátek si připomínáme ve stejný den, 6. července.

Farní vyúčtování za měsíc červen 2016

Příjmy:

sbírky	8 438,-
dar	1 000,-
příspěvky.....	1 100,-
úroky z účtu	406,-
přeplatek energie.....	3 176,-

CELKEM: 14 660,-

Výdaje:

Communio (nájem).....	843,-
Communio (služby)	280,-
Telefonica O2	599,-
varhanní doprovod.....	3 250,-
poplatky za účet	97,-
energie.....	11 010,-
tonery	4 840,-

CELKEM: 20 919,-

ROZDÍL: 6 259,-

Běžný účet k 30. 6. 2016: 1 391 970,-

Pokladna k 30. 6. 2016: 56 507,-

CELKEM: 1 448 477,-